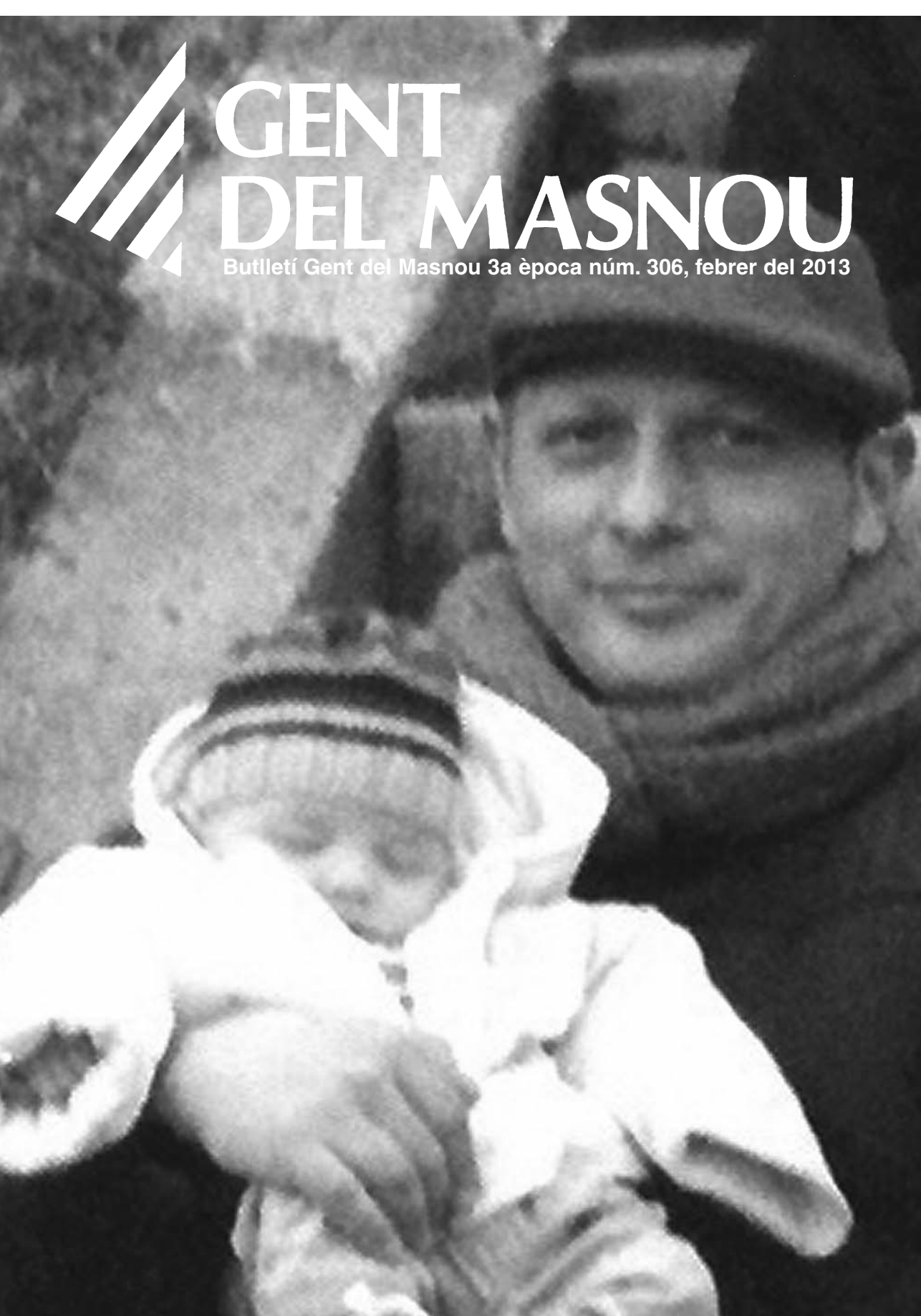
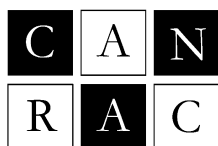

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 306, febrer del 2013

Tenim bacallà per cuinar i cuinat.
També tot el que necessiteu
per cuinar les vostres receptes.

www.canrac.com

Mestres Villà, 101· 93 5516 64

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59 Tel 93 555 32 32 El Masnou

QUARESMA DEL 7 DE FEBRER AL 30 DE MARÇ

FRUITES I VERDURES

Comandes a domicili

Collita pròpia

93 540 03 52

Mercat Municipal

CARNISSERIA
Can Ventura
Romà Fabra, 18
93 555 73 95
El Masnou

VEDELLA - XAI - PORC - POLLASTRE - EMBOTTITS

Genís Oliveras

TALLERS MASNOU

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata)

Tel. Fax 93 540 31 57 / genis.oliveras@gmail.com

100 anys
1923-2013
Ho hem fet possible entre tots

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït
Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

**Ara també
multimarca**

www.materialshoms.cat

Homs

materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

**Exposició de material
de decoració**

Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

**Magatzem de material
per a la construcció**

Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella

Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

GRUP SABATÉ

INSTAL·LACIONS · PUNT DE SERVEI ENDESA · ELECTRODOMÈSTICS
AIRE CONDICIONAT I CALEFACCIÓ · VIDEOCLUB

Navarra, 22 local 9-10 el Masnou

Electrodomèstics 93 555 99 53

Instal·lacions 93 555 97 44

Punt de servei Endesa 93 540 13 77

Videoclub, (Joan XXIII, 34) 93 555 57 01

**VISITES MÈDIQUES
DOMICILIÀRIES**

ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ

De dilluns a diumenge
de 9 a 21 (hores convingudes)

Coordinadora

Dra. Raquel Bosch Aparici

Tel. 667 885 935
metgesacasa@live.com

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: 2013

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
LA PAUSA ENMIG DE LA PRESSA per Joan Camps.....	9
A CONTRACOR per Ramon Serra.....	11
SACRIFICIS SENSE BENEFICIS per Joan Maresme Duran.....	12
ROBIN HOOD MITE O REALITAT per Josep Condeminas.....	13
TEATRE CAPITAL per Rosa Ma. Isart	16
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	14
FAMÍLIES D'AVUI per Aleix Ripol	18
CRÒNIQUES per Joan Muray.....	19
ANECDOTARI MASNOVÍ per Joan Maresma Pujadas	20
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	21
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol i Pons.....	21
GENT DEL MASNOU INFORMA	21
PARLEM DE LLIBRES per Jordi Martí Bertran	22
ARRAN DE SÒL per Pladebuit.....	23
LA CUINA DE L'ANTÒNIA per El Cullerot.....	23

Editorial

BENVINGUDA DECLARACIÓ

Encara que a hores d'ara sigui a bastament coneguda, a causa de la seva transcendència, no ens estarem de reproduir en aquest editorial la **Declaració de Sobirania i del Dret a Decidir del Poble de Catalunya**, aprovada pel Parlament català el passat 23 de gener, amb 85 vots favorables (CiU, ERC, ICV + 1 de la CUP) , 41 en contra (PSC, PP i Ciutadans) i 2 abstencions (CUP).

"D'acord amb la voluntat majoritària expressada democràticament pel poble de Catalunya, el Parlament de Catalunya acorda iniciar el procés per a fer efectiu l'exercici del dret a decidir per tal que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya puguin decidir llur futur polític col·lectiu, d'acord amb els principis següents:

Sobirania. El poble de Catalunya té, per raons de legitimitat democràtica, caràcter de subjecte polític i jurídic sobirà.

Legitimitat democràtica. El procés de l'exercici del dret a decidir serà escrupolosament democràtic i garantirà especialment la pluralitat i el respecte de totes les opcions, per mitjà de la deliberació i el diàleg en el si de la societat catalana, amb l'objectiu que el pronunciament que en resulti sigui l'expressió majoritària de la voluntat popular, que serà el garant fonamental del dret a decidir.

Transparència. Es facilitaran totes les eines necessàries perquè el conjunt de la població i la societat civil catalana tinguin tota la informació i el coneixement adequat per a exercir el dret a decidir i perquè es promogui la seva participació en el procés.

Diàleg. Es dialogarà i es negociarà amb l'Estat espanyol, amb les institucions europees i amb el conjunt de la comunitat internacional.

Cohesió social. Es garantirà la cohesió social i territorial del país i la voluntat expressada en múltiples ocasions per la societat catalana de mantenir Catalunya com un sol poble.

Europeisme. Es defensaran i es promouran els principis fundacionals de la Unió Europea, particularment els drets fonamentals dels ciutadans, la democràcia, el compromís amb l'estat del benestar, la solidaritat entre els diferents pobles d'Europa i l'aposta pel progrés econòmic, social i cultural.

Legalitat. S'utilitzaran tots els marcs legals existents per a fer efectiu l'enfortiment democràtic i l'exercici del dret a decidir.

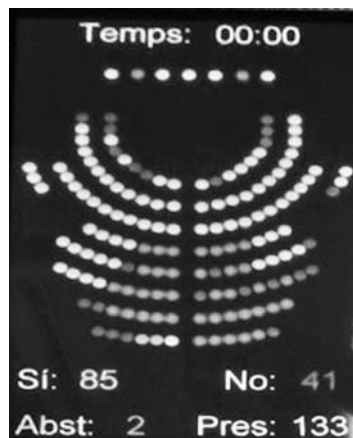
Paper principal del Parlament. El Parlament, com a institució que representa el poble de Catalunya, té un paper principal en aquest procés i, per tant, s'han d'acordar i concretar els mecanismes i les dinàmiques de treball que garanteixin aquest principi.

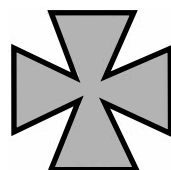
Participació. El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat han de fer partícips actius de tot aquest procés el món local i el màxim de forces polítiques, d'agents econòmics i socials i d'entitats culturals i cíviques de Catalunya, i han de concretar els mecanismes que garanteixin aquest principi.

El Parlament de Catalunya encoratja tots els ciutadans i ciutadanes a ésser protagonistes actius del procés democràtic d'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya."

Tal com apuntàvem en l'editorial del mes passat, ara toca treballar de valent, polítics i societat civil, remant tots en la mateixa direcció pel futur del nostre país. Davant d'aquesta oportunitat històrica, no ens arronsem i fem-ho possible.

El President

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Febrer 2013

1	divendres	Viayna C
2	dissabte	Dominguez
3	diumenge	Dominguez
4	dilluns	Aymar
5	dimarts	Ocata
6	dimecres	Riera
7	dijous	Fàbregas
8	divendres	Dominguez
9	dissabte	Fàbregas
10	diumenge	Fàbregas
11	dilluns	Ocata
12	dimarts	Riera
13	dimecres	Fàbregas
14	dijous	Viayna C
15	divendres	Dominguez
16	dissabte	Aymar
17	diumenge	Aymar
18	dilluns	Riera
19	dimarts	Ocata
20	dimecres	Fàbregas
21	dijous	Aymar
22	divendres	Viayna C
23	dissabte	Riera
24	diumenge	Riera
25	dilluns	Dominguez
26	dimarts	Aymar
27	dimecres	Ocata
28	dijous	Riera

Dijous
gras

Dimecres
de cendra

Març 13

1	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Viayna C
3	diumenge	Viayna C
4	dilluns	Ocata
5	dimarts	Riera
6	dimecres	Aymar
7	dijous	Viayna C
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Dominguez
10	diumenge	Dominguez
11	dilluns	Viayna C
12	dimarts	Dominguez
13	dimecres	Aymar
14	dijous	Ocata
15	divendres	Riera
16	dissabte	Fàbregas
17	diumenge	Fàbregas
18	dilluns	Dominguez
19	dimarts	Aymar
20	dimecres	Ocata
21	dijous	Riera

St. Josep

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9,30 del matí a 9,30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r o f a n o u b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

SENSE RESPOSTA DE LA REGIDORIA DE L'AJUNTAMENT

El motiu d'aquest escrit és expressar la meua decepció i indignació davant del nul servei al ciutadà que la regidoria de Manteniment i Serveis Municipals de l'Ajuntament del Masnou m'han ofert en relació a una petició que tot seguit relato.

El passat 15 de novembre de 2012 vaig fer arribar, via correu electrònic, una consulta a l'esmentada regidoria on demanava saber si es tenia previst realitzar la poda de l'arbrat del carrer d'on sóc veí. L'endemà em van respondre que estaven enllestitint un document amb la relació de carrers on estava previst realitzar l'actuació de poda, i que dins la següent setmana em comunicarien i donarien resposta a la pregunta. Vaig pensar, molt bé!, resposta ràpida i clara! Quina va ser la meua sorpresa quan els dies anaven passant i l'esperada comunicació no arribava. Havent passat quinze dies, el 29 de novembre vaig tornar a enviar un nou correu electrònic, sol·licitant una resposta a l'anterior requeriment, del qual no vaig rebre cap contesta. Finalment, el 12 de desembre vaig decidir contactar telefònicament amb la regidoria i demanar pel Sr. Jordi Matas, regidor de l'àrea, sense gaire èxit. Malgrat tot, la persona que em va atendre em va dir que sí, que els

constava el correu, i que ja em respondrien.

El 2012 ja ha finit i fins avui, 24 de gener de 2013, no he rebut cap resposta...

Senyor Regidor, l'únic que demano, com a ciutadà, és una resposta a la meua petició, tant si aquesta és afirmativa com si és negativa... crec que tothom ho pot entendre. No ho creu així, senyor Matas?

Joan Claudi Prohom

Veí del carrer Capità Antoni
Pagès i Millet

Benvolgut President,

Persistent en allò expressat pel Sr. J. Camps en el seu excel·lent escrit titulat **PRO-NÒSTIC INCERT**, publicat al *Gent del Masnou* de gener; vull afegir el següent:

La generació de la transició, la desgastada en mil batalles reivindicadores, la mateixa de la creació de l'Estat de les autonomies, és la que torna a enfrontar l'espínol assuït de la problemàtica social, sanitària i fins i tot la de les pensions dels jubilats; després d'haver cotitzat tota la vida. I aquesta vegada, però, amb un plantejament frontal del dret d'autodeterminació, amb la independència a l'horitzó i enmig d'una brutal crisi econòmica orquestrada per una classe política gens motivada en les posicions socials, i sí en la corrupció financera. I l'Església, on és en tota aquesta malaurada història? Com sempre, segu-

int el seu full de ruta apostòlic i romà, al costat dels poderosos. S'han acabat ja els contes de la lletera i la tramposa promesa judeocristiana que després del sacrifici arribarà la recompensa, amb el sentiment de responsabilitat i culpa com a pervers esperó. Ens han enganyat! La seva recompensa ha acabat sent el nostre sacrifici i ja no estem disposats a jugar a aquest joc. Ara hem de ser exigents amb el present, els polítics, l'Església i tots aquells que veuen el seu *modus vivendi* en la crisi que han creat per a personal benefici.

Miro al meu voltant i només veig desil·lusió, ràbia, poca esperança i gairebé ningú disposat a evitar-ho. Que no se n'adonen del que estan fent amb les vides de milions d'innocents? Fa uns quants mesos que els ciutadans posicionem els polítics com a tercer gran problema del país, darrere de l'atur i de la situació econòmica; és un bon reflex de la desconfiança que ens produeix la seva incapacitat per afrontar les causes i, sobretot, les conseqüències d'aquesta crisi que ens està empobrint, a la majoria de ciutadans, i deixant en l'estacada milions de persones. De manera que un percentatge molt elevat de la societat veu els polítics impotents, o corruptes, davant els mercats. La crisi arrasa amb tot, i la corrupció perjudica encara més la credibilitat en el sistema democràtic. Actualment, hi ha als jutjats massa casos de suposat saqueig de les arques públiques. Són els més importants polítics els que recal·len en l'empresa privada aprofitant els seus influents contactes compatibles i ètics amb el seu càrrec als partits; com a exemple a seguir per aquells

que els van al darrere en la carrera de l'administració pública i trafiquen de forma ostentosa i oligàrquica la situació de poder que els hem delegat, votant l'opció política que —en teoria— representen. Ells, però, han creat al seu voltant l'enveja i l'ànsia d'aconseguir les seves prebendes de dirigent, per la llei de l'herència, amb les picabaralles internes de la competència, sense escrúpols aparents. Així com el fet reprovable de l'aprofitament dels recursos públics per part d'aquests desaprensus, ja siguin del partit o no. És com una marató on es treuen les carotes d'honorables i deixen veure les seves cares corruptes, des de regidors fins al gendre del Rei, passant per ministres, alcaldes, senadors, diputats, banquers... amb la complicitat dels mitjans i una justícia sotmesa al seu poder. Legislen i jutgen, condemnen els ciutadans a la misèria a través dels impostos abusius, les hipoteques, l'atur o els embargaments; mentre ells gaudeixen de comptes opacs a l'estranger o són contractats com a consellers per multinacionals, bo i estar imputats. La nostra part de culpa, però, radica en el fet d'acceptar, com anyells, aquesta situació anormal i seguir elegint els nostres botxins.

A. Z.

**CONVOCATÒRIA
ASSEMBLEES GENERALS
ORDINÀRIA I EXTRA-
ORDINÀRIA DE GDM
14 d'abril de 2013
El cens de socis
és a disposició
de tots els interessats
a presentar-se com
a candidats .
Més info al proper butlletí**

LA PAUSA ENMIG DE LA PRESSA

Per Joan Camps i Ortiz

Vaig tenir el privilegi d'observar la preparació de la manifestació del 2010 i, quan s'havia decidit la data del 10J i beneït que el lema seria: "SOM UNA NACIÓ – Nosaltres Decidim", recordo els esforços del president Montilla esgotant tots els recursos del seu poder institucional per avortar la celebració. Els acòlits del PSC, que estratègicament s'havien abstingut d'assistir a les reunions preparatòries a les quals eren convidats, van aparèixer de cop i volta com qui busca un lavabo amb els pixats al ventre i a la vegada dissimula amb gosadia la seva necessitat. A missses dites i amb el cinisme maquiavèlic d'escombrar cap a casa, volien manar a la brava i canviar-ho tot aplicant la màxima: *Si no pots anihilar l'adversari, infiltra-t'hi com un aliat i podràs, si no derrotar-lo, com a mínim afeblir-lo*.

Sortosament els emissaris del PSC es van trobar amb la fermesa de Muriel Casals, que, amb el seu quant de seda folrant el seu puny d'acer, va neutralitzar l'investida donant-los només la possibilitat de quedar-se sols i refusant-los la seva proposta d'embolcar Montilla amb la senyera i erigir-lo icona cabdal de la manifestació. En no poder avortar el 10J, fou aleshores quan el President Montilla es va veure moralment forçat a participar-hi i a mig camí de la marxa, a causa d'aldarulls puntuals, decidí sortir-se'n protegit pels seus escoltes. El vassallatge de voler ser a la vegada PSC i PSOE els havia passat l'enèsima factura, ja que el poder sol, sense posseir el do de la ubiqüitat, impossibilita ser a la processó i repicar a la vegada.

Per allò tan suat d'entrebancar-se dues vegades amb la mateixa pedra, no és rar el surrealisme de Pere Navarro del PSC, que aferrat a la catequesi constitucional de la legalitat vigent ens ha ofert l'ònic país federal de les meravelles, que havien deixat florir a la nevera del carrer Nicaragua després d'haver-li fet el llit al president Maragall. Una servitud al PSOE, que necessita el pessic de vots captius del PP adoctrinats en l'animadversió de l'espanyolisme con-

tra la catalanitat.

Malaauradament, en les eleccions del 2010 la feblesa conformista de CiU va igualar el missatge de la manifestació i es van conformar a oferir electoralment el concert econòmic, que a la fi, com un mal menor necessari, va donar-li la majoria per presidir la Generalitat. Així es va permetre a Zapatero fer cas omís a l'avís per a navegants que va significar el clam unitari de "SOM UNA NACIÓ – Nosaltres Decidim" i més tard el senyor Rajoy, ja investit de president del govern central amb majoria absoluta, en lloc d'estimular el tracte amable i intel·ligent a la proposta d'Artur Mas, que li pidolava un apropament al concert a la basca, va oferir-li la seva cara de pòquer escudant-se en el *café per a tothom*, que en el sentit pràctic ja sabem per experiència que vol dir *als catalans ni aigua!*

Si el 10J del 2010 afirmant "SOM UNA NACIÓ – Nosaltres Decidim" no era un café prou carregat per desvetllar l'anacronisme espanyolista del PSOE de Zapatero, tampoc l'11S del 2012 exigint *Catalunya Nou Estat d'Europa* va ser prou per treure la son de les orelles del nacionalisme pseudofranquista del PP d'un Rajoy autista tirant pilotes fora i perdent temps, posposant les accions de govern fins saber els rèdits incerts de les eleccions andaluses i gallegues. En no estar per la feina, Rajoy va provocar les eleccions anticipades al Parlament de Catalunya, que

el dia 23 han acabat amb la proclamació del dret a decidir per àmplia majoria i la dissidència manifesta de cinc dels vint membres del PSC incomplint l'obediència deguda al delegat de la gerència PSOE, que ostenta Pere Navarro en el PSC.

Paradoxal la pinya que van oferir-nos C's, PP i PSC amb l'argumentació de les prioritats del govern. La superba Alicia Sánchez Camacho donava lliçons a Artur Mas: *La prioritat, li deia, és sortir de la crisi i no separar-se d'Espanya*, com si el PP pogués ser exemple d'alguna cosa: de solidaritat i equitat arran de la distribució que han fet del déficit. NO! D'honestedat, lide-rant el rànquing de la corrupció. NO! De gestió, com la que han fet a la seva joia de la corona: Bankia, NO! De prioritat en obres públiques semblant vies de l'AVE i aeroports com qui erigeix catedrals o places de toros. NO! D'estètica constitucional, amb la corona caçant elefants i tapant les vergonyes al gendre. NO!

Amb aquesta pedagogia tan nefasta; si es té vergonya no es pot anar pel món; quan la legalitat vigent sustenta la immoralitat perd la seva legitimitat i els valors democràtics la deroguen per definició.

No sé si ho deixo prou clar, un Estat tan acaparador i barrut no pot imposar-nos sortir de la crisi posant-nos cigrans crus dins les sabates i una cotilla constitucional més torturant que una tetraplegia.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Ha plogut sobre el meu cap, i ha crescut herba molt fresca, i he sortit a passejar la testa florida i verda, perquè també s'hi han fet flors com si jo fos una gerra. Després ha sortit el sol i he sentit olor de terra...

Cançó 7a. en colors. *Dioptria II* (1971) de Pau Riba.

Escoltant aquesta cançó de Pau Riba quan tenia disset anys vaig començar a deixar-me els cabells llargs i a somiar a donar voltes pel món, errant, sense rumb ni destí intentant aprendre a la carretera el que moltes hores d'estudi i d'aules fredes no havien pogut omplir en aquella testa florida i verda. El coneixement formal va donar-me les eines per bellugar-me i va mostrar-me el món de la literatura, la fantàstica eina d'aquells anys d'aprenentatge. La *Iliada* i l'*Odissea*, el primer gran llibre de viatges que vaig llegir, on Homer s'endinsava en la metafísica estranya de la baralla dels Déus amb els homes; i, de les seves orgies, en naixien els semidéus, que els mostraven les debilitats dels uns i dels altres.

I el retorn, sempre el retorn a la llar primigènia després d'omplir els ulls de mil imatges calidoscòpiques que resten per sempre més en el fons de la memòria, esperant repetir sensacions oblidades, aquelles que et transporten lluny del món material i t'amanyaguen en la profunditat de la ment i t'aconsolen de la desesperança que espera sempre caure sobre teu per posseir-te i esclavitzar-te i que deixis tot el teu jo en mans de guardadors malaltissos, que no han vist mai la grandesa i el poder d'Aquil·les banyat per les aigües de la mediterrània. Predicadors ineptes, salvadors de qui sap què. Gent fàtua, que remena la cua com els gossos, però que es transformen en serps verinoses quan posseeixen la teva ànima. Res que la indiferència no pugui vèncer.

Els venedors de fum diuen que han llegit Maquiavel, però no ho cregueu pas, no saben llegir, es queden en l'eterna farsa populista del pa & circ. Capbussem-nos més enllà de les seves banalitats, siguem valents, estripem les seves sedes i trenquem els seus anells maragdins. Són de traïmoia i els veureu despullats i insignificants. Deixem de seguir aquests líders de fireta i llencem-los a les escombraries, que és el lloc que els pertoca.

Ulisses va lluitar amb el ciclop, va fugir de les sirenes i els seus cantos melodiosos i falsos, va anar més enllà amb el seu coratge i va aconseguir el seu propi respecte, que sempre és el més important, i el viatge com a camí li dóna la resta.

Machado deia que es feia camí movent-nos, bellugant-nos i quan viatjo miro de no parar, sempre endavant cercant un paradís inexistent; però, tot i no trobar-lo, darrere de cada revolt desconegut els ulls em brillen esperant que sí, que aquesta vegada el trobaré i com sempre segueixo la ruta pensant que serà a la propera on el descobriré. El racó màgic és real però no el trobo i per això segueixo viatge

darrer viatge, coneixent gent, indrets i esperances, parlant i compartint, aprenent i ensenyant (el que hom bonament sap) i sobretot no defallint. El darrer quilòmetre espero que estigui encara lluny abans de trobar el meu espai, que serà retornar a la terra d'on vinc i barrejar la pols grisenc amb el sauló o l'argila rogenca meravellosament plàstica que els meus avantpassats ja sabien treballar per donar aixopluc als que havien trobat el seu lloc en el món. Potser hem viscut en cases on entre els materials hi ha la pols de caminants, la suor dels seus afanyos, les seves esperances, les seves il·lusions i tot allò que fa de l'ésser humà un tipus especial, carregat de contradiccions i de febleses, però capaç de plorar i de sentir la tendresa, d'enamorar-se i d'estimar.

Diu el llibre que Caïm va matar el seu germà Abel i que, d'ençà aquest fet, tot ha anat de mal borràs i potser sí que té raó. Hem fet molt de camí des de llavors i tenim molts béns materials, però encara hi ha Caïm's que maten els seus germans. Suposo que no hem après res, que som en el camí del miratge que no trobem, potser necessitem un guerrer com Aquil·les, que ens encomani, si més no, el seu valor. També ens aniria bé un viatger com Ulisses per mostrar-nos el nord que perdem massa vegades, i així poder reconduir la nostra vida per poder tractar els altres com ens agradaria que ens tractessin a nosaltres.

...Les roselles s'han pansit, la tardor no té donzelles i els meus cabells blancs fins m'han omplert de nou la testa, l'hivern m'ha cobert de neu i m'ha robat les flors i l'herba i el fred m'ha fet presoner, amb el cap blanc com la pedra...

Cançó 7a. en colors. *Dioptria II* (1971) de Pau Riba.

Sacrificis sense beneficis

Per Joan Maresma Duran

Llegim el diari, veiem la televisió, naveguem per internet. I a tot arreu hi surt el mateix: aquesta crisi inacabable i que ja dura massa. Fins quan? On és el límit per al nivell de sacrificis que poden ser exigits als ciutadans de països que es troben en dificultats financeres del sud d'Europa? Si aquest any 2013 la situació segueix així, Grècia, Portugal, Espanya i tal vegada Itàlia es convertiran en una mena de "cases de penitència" —em sembla que són paraules de *François Hollande*—; i les persones necessitem esperança a l'horitzó, un horitzó cada cop més llunyà per les retallades en les despeses i la imposició de mesures d'austeritat.

Em fa l'efecte que el pessimisme del sud d'Europa es deu, principalment, a l'absència d'una recompensa. Quan tot s'enfonsa, quan ens estremem el cinturó, quan les prediccions per al final de la crisi són projectades per a un futur cada vegada més llunyà, és evident que es pot perdre l'esperança. Si mirem una miqueta la història, la idea de sacrifici va lligada a la teologia i a l'economia. Fa un munt d'anys, en el món antic, les persones feien ofrenes —moltes vegades sanguinolentes— a les divinitats, que, creien, les recompensarien amb —diguem-ne— bones collites o protecció contra el mal. El cristianisme ens ensenya que el Fill de Déu es va sacrificar per expiar els pecats de la humanitat. En aquest cas, el patiment diví serveix com un exemple d'humilitat altruista amb la qual els infortunats a la terra han de ser suportats. Tots hem sentit allò que hem vingut en aquest món a patir...

Tot i que vivim en una època secular, la creença que compensacions o conquestes personals exigeixen sacrificis és part de la identitat europea i imaginaria mundial. Qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa. La idea del contracte social del segle XVIII legitima —sense recórrer al poder diví, en teoria— l'autoritat de l'estat sobre els seus ciutadans i aquesta autoritat reposa en el fet que els individus renuncien a

un determinat grau de llibertat personal per assegurar la pau i la prosperitat per a tothom.

Com a conseqüència de tot això —grosso modo— els líders polítics demanen als ciutadans que sacrifiquin la seva llibertat i comoditat en nom d'entitats espirituals secularitzades, com poden ser la nació o l'estat. Tothom recorda el discurs de Winston Churchill de 1940 en el qual va donar esperança a una nació assetjada en declarar que ell, i per tant el Regne Unit, "res tenien per oferir a no ser sang, suor i llàgrimes".

Amb aquests precedents, pot semblar sorprenent que la retòrica del sacrifici sota la bandera de l'austeritat no hagi tingut èxit davant d'aquesta crisi que no s'acaba. Fins i tot he sentit a dir aquí, al Brasil, que a Europa l'individu està per sobre de tot i que no vol saber res de res, ni de països ni d'estats i que el grau de compromís personal amb la societat o la política és gairebé zero (?)... Un alumne meu *dixit*... O aquesta era la idea...

Penso que aquesta resistència a l'austeritat no té res a veure amb l'hostilitat als sacrificis. De sempre he sentit a dir a casa (als avis, als pares, als oncles) que les van passar canutes abans, durant i després de la guerra i que van haver de fer molts i molts sacrificis. No obstant, penso també que els líders polítics d'avui demanen uns sacrificis que no tenen res a veure amb els interessos comuns. Al cap i a la fi, Churchill va proporcionar als britànics una expectativa: la victòria sobre el nazisme.

La premissa era que la prosperitat hauria de legitimar la Unió Europea. Però, quan ha acabat el període de creixement econòmic —no crec que això sigui veritat—, els líders europeus amenacen amb un mal major que el de l'austeritat: la desestabilització dels països que deuen xifres que jo no entenc (com hem arribat fins aquí?), la fi de l'euro, l'enfonsament econòmic, social i polític.

Fins no fa gaire, sacrifici volia dir abdi-

car del cos, dels plaers, fins i tot de necessitats bàsiques per a profit de l'esperit o beneficis materials. Encara que el discurs del sacrifici és ben actual, em fa l'efecte que la lògica mil·lenària en la qual es recolzava s'ha abandonat. Fem sacrificis per a què? Per recuperar una sanitat pública gratuïta i de qualitat? Per garantir una educació pública per a tothom? Perquè no augmenti l'IVA o el bitllet del tren o el del metro? Perquè els avis no hagin de pagar per anar al metge o perquè els portin a Can Ruti? Perquè els treballadors públics gaudeixin de la paga de Nadal? Perquè segueixin les pensions i tothom en pugui gaudir? Perquè existeixin les ajudes per als qui no tenen feina? Hi podeu afegir més motius; els que vulgueu.

No dubto que algunes persones s'han aprofitat del sistema. Tampoc dubto que en els dies d'avui hi ha gentalla que deu guanyar molts diners amb la crisi.

No hem d'oblidar que una de les obligacions de la Unió Europea diu el següent, traduït al català:

"La Unió té com a finalitat promoure la pau, els seus valors i el **benestar** dels seus pobles."

(Pàgina 11, *Diario Oficial de la Unión Europea*, 17-12-2007, *Tratado de Lisboa*).

"Tingues calma i tira endavant."

Frase estesa en el Regne Unit i que últimament està agafant un sentit social arreu.

ROBIN HOOD, mite o realitat?

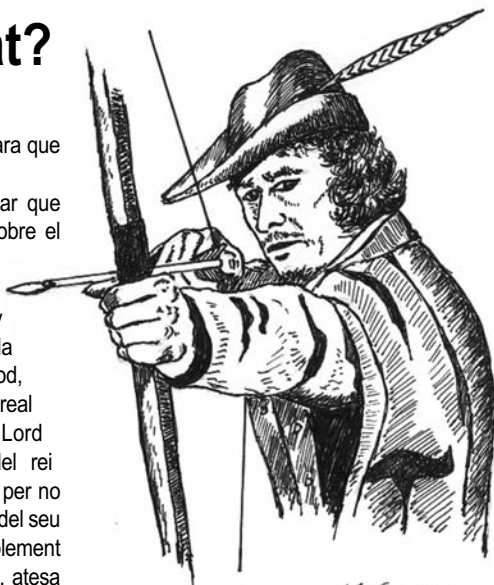
Per Josep Condeminas

Reconec que m'agrada bussejar en les llegendes i, si puc, treure'n l'entrellat; d'aquí el meu interès per posar en coneixement del lector dades en què pugui contrastar o triar la teoria que més versemblança li mereixi.

Sobre el llegendari personatge de Robin Hood hi ha nombrosíssimes versions i, encara que la majoria admeten el seu origen de llegenda, o sigui, fantasiós, al darrere sempre hi ha un fons de veritat. Deixant a part les balades del joglars, que em mereixen poca credibilitat ja que eren senzilles composicions fetes per agradar a un públic molt primari, sí vull contrastar les indagacions del professor Walker, que en l'arxiu municipal de Wakefield. Anglaterra, va trobar l'existència d'un arquer de nom Robert Hood nascut a l'any 1290, que fou declarat proscrit, i que junt amb altres bandits durant anys va assolir les comarques de Barnsdale i Sherwood. Aquest personatge real crec que poc podia inspirar un escriptor ja que va ser un vulgar delinqüent i que sols tenia en comú amb el personatge literari haver operat en el bosc de Sherwood. També està documentat que el rei Eduard II va proposar a Hood i als seus coreligionaris que passessin al seu servei. En els registres consta el salari que se li pagava, a Robert Hood. Una dada important, aquests fets succeïen cent anys després del regnat de Ricard I Cor de Lleó i del rei Joan Sense Terra, període en què es desenvolupaven les aventures del Robin Hood literari., la qual cosa sembla quelcom contradictori si realment els escriptors agafaren

Robert Hood com a model, encara que comprensible. Vegem per què.

Hi ha sobrats motius per pensar que tant la referència més antiga sobre el personatge escrita per l'escriptor escocès John Major a l'any 1521, com Anthony Munday, considerat l'autor de la novel·la moderna de Robin Hood, s'inspiraren sobre el personatge real de nom Fulk Fitz Warine, Lord Whittington, enemic acèrrim del rei Joan. Aquest el declarà proscrit per no haver cedit el seu castell a favor del seu protegit Moris Fitz Roger, possiblement un plet per l'herència del castell, atesa l'afinitat dels cognoms; és un suposar, naturalment, amb la qual cosa obligà Fulk Fitz Warine a fugir i a refugiar-se als boscos de Shropshire i a les maresmes de la part nord del centre de Gal·les, on va reunir una partida de proscrius com ell, i durant tres anys va fustigar el rei Joan. L'odi entre tots dos homes no sols va ser per la qüestió del castell i les terres sinó també perquè Fulk es va casar amb Maude de Caus, la dama més formosa i rica d'Anglaterra, de la qual el rei estava enamorat. A l'any 1203 va ser indultat i recuperà el castell. Dotze anys més tard és rebel·la de nou i féu costat a la revolta dels barons contra el rei Joan, que finalment va conduir a la firma de la Carta Magna. Les trifulgues entre el rei i Lord Whittington van ser llargues i sagnants, amb emboscades, traïcions i lluites, que les fan molt interessants per a qualsevol escriptor, i que donarien peu a un segon llibre sobre Robin Hood. A la

mort de Fulk, aquest es convertí en un heroi popular, motiu de romanços i llegendes que el mitificaren fins al punt que també se li atribueix la recerca del Sant Greal; però això ja es una altra història. Dit això, jo em decanto per la teoria que els autors de Robin Hood podien haver-se inspirat realment en Lord Whittington, però que també agafessin la ubicació de Sherwood i el nom de Hood del proscrit de l'època del rei Eduard II. Actualment el bosc de Sherwood és un espai força reduït però molt cuidat, rodejat de carreteres d'un intens trànsit de vehicles, però que conserva un indubtable valor turístic. En dit bosc es conserva un gran roure en què s'assegura que s'aixoplugava el famós proscrit.

Font consultada: el llibre *En busca del Santo Grial*, de Graham Phillips.

LABORATORI FOTOGRÀFIC

DE FOTOS

Centre Fuji Ricard Villarrubia
Art i qualitat fotogràfica

Almeria, 27 · 93 540 42 26 · www.fujifilm.es

Foto estudi Carnaval

TENIM LES FOTOGRAFIES DE LA 20a TROBADA DE NADONS DEL MASNOU

14 DE FEBRER SANT VALENTÍ OFERTA ENAMORATS

TROBADA DE FARMACÈUTICS DEL MASNOU

*Al servei dels vostres
nadons les 24 h del dia*

FARMÀCIA
AYMAR (Maricel)

ALMERIA, 14 · Tel 93 555 03 81

FARMÀCIA
DOMINGUEZ

ENAMORATS, 1 · Tel 93 555 59 36

FARMÀCIA
FÀBREGAS

NAVARRA, 68 · Tel 93 555 19 79

FARMÀCIA
OCATA

ST. DOMÈNEC, 2 · Tel 93 555 33 08

FARMÀCIA
RIERA

J. Llimona, 22 (davant Club Nàutic) · Tel 93 555 08 55

FARMÀCIA
VIAYNA

PRAT DE LA RIBA, 23 · Tel 93 555 04 03

NADONS 2013

El diumenge dia 13 de gener del 2013 es va fer la **20a Trobada de nadons del Masnou**. Com podreu veure a la fotografia, se'n van concentrar una bona colla, **83**, dels **173** nascuts l'any passat. La trobada, com cada any, fou tot un èxit. Als petits, se'ls veia contents de poder intercanviar somriures, mirades, xerroteigs i plors amb els seus coetanis. Aquest any tots els nanos se n'anaren amb una petita cistella de productes per a ells oferta per la parafarmàcia Farmasnou a qui agraïm la col·laboració.

Moltes felicitats als pares i molta salut. Us presentem els protagonistes; i, a la pàgina següent, la fotografia :

Clàudia Franzoni González	05/01/12	Camila Zambelli	10/05/12	Marc Castro Molina	02/10/12
Biel Sendra Muñoz	08/01/12			Èric Sardañés Soler	03/10/12
Marc Martínez Sales	24/01/12	Lluc Aragó Amigó	05/06/12	Guiu Vilalta Giojelli	09/10/12
		Laia Ruiz Quintos	05/06/12	Valentina Janeiro Marin	10/10/12
Emma Cid Lecha	04/02/12	Lluc Jerez Sierra	06/06/12	Amelie Cabrera Grönke	20/10/12
Mia Lorenzo Solé	04/02/12	Alèxia Ibanova Anglada Sans	12/06/12	Iker Oliver Moreno	24/10/12
Maia Padrós Garcia	04/02/12	Aitana Garcia Sabio	17/06/12	Guiu Meneses Serra	25/10/12
Enzo Ruyra Fraga	06/02/12	Anna Juan Bosch	23/06/12	Elna Rico Roig	29/10/12
Liam Jurado Baños	08/02/12	Arnau Mayordomo Griano	28/06/12	Lucia Coll Aguilera	30/10/12
Jana Synnott Marín	08/02/12				
Eloi Pericot Piquer	12/02/12	Beth Armero Gomez	10/07/12	Jordi Dotras Hurtado	02/11/12
Aina Serrano Estevan	14/02/12	Pablo Serrano Barba	21/07/12	Bru Ribot Ribas	07/11/12
Martí Lloberas Pardos	17/02/12	Inés Serrano Barba	21/07/12	Pol Carneado de la Fuente	10/11/12
Sergi Simon Ungueti	19/02/12	Carla Camarero Monje	30/07/12	Jordi Dominguez Macarro	14/11/12
		Marc Amor Guitart	02/08/12	Thor Llitjòs Lecha	20/11/12
Mar Carbonell Ferrán	07/03/12	Paula Más Gelabert	09/08/12	Miquel Marin Monsonís	20/11/12
Marc Caracuel Molina	09/03/12	Eloi Mor Hernández	17/08/12	Aleix Banús Perez	23/11/12
Oriol Campo Pastor	14/03/12	Noa Subirana Ariño	24/08/12	Nil Ariño Tena	30/11/12
Arnau Prat Ruiz	15/03/12	Vicens Eslava Pérez	26/08/12	Judith Segundo Planchart	30/11/12
Laia Anglada Mateu	23/03/12	Aina Garcia Bello	29/08/12		
Amaia Comerma Winiarska	26/03/12				
		Arlet Membrado Mor	01/09/12	Angèlica Andiñach Perdigón	07/12/12
Alex Ibañez Sanchez	02/04/12	Leyre Sanmartin de Lucas	02/09/12	Arnau García Gascón	11/12/12
Anja Gessamí Michahelles	04/04/12	Erik Santiago Esteban	03/09/12	Víctor Rossell Diouf	13/12/12
Mei Arus Benito	10/04/12	Carolina Puerta Ribeiro	03/09/12	Arnau Dominguez Bassole	15/12/12
Bruno Chamorro Requena	14/04/12	Pau Correa Ponsdomènech	10/09/12	Valentina Sust Doñate	15/12/12
Joan Puigderrajols López	23/04/12	Vera Naistat Quesada	14/09/12	Estel Garolera Bautista	17/12/12
Fiona Rafa Jordà	28/04/12	Arlet Valdés Aragó	18/09/12	Queralta Sola Sáez	19/12/12
		Mar Prats Gimenez	20/09/12	Alvaro Bello Santos	21/12/12
J. Javier Mac-Swiney Higuera	03/05/12	Pol Boix Brañas	27/09/12	Pol Maristany Castillo	26/12/12
Eloi Orozco Ferran	09/05/12	Lucía Lago Aragón	27/09/12	Marta Portell González	27/12/12

Educació Infantil
Educació Primària
Educació Secundària

*Tracteu bé tothom, amb respecte i
amor. Duresa mai, fermesa quan
calgui, dolcesa sempre.*

Anna Maria Janer

matalasseria

Grau

PUERICULTURA

Matalassos - Cotxets - Roba de casa

Sant Miquel, 6 · 93 555 15 38 · El Masnou

El Petit Vailet
LLAR D'INFANTS
Des dels 4 mesos als 3 anys.

Ventura i Gassol, 29 · 93 555 57 11
El Masnou

FARMASNOU
PARAFARMÀCIA

ROMÀ FABRA, 19-A · 93 555 19 46
www.farmasnou.com

 marky's
JOGUINES

La teva botiga de joguines

ITÀLIA, 29 · 93 555 45 81
www.markysjoguines.com

VINE A VEURE'NS, T' HI ESPEREM

El Masnou - Badalona
C/ Sant Joaquim, C.C. Màgic Badalona i C.C. Montigalà

Bellafarma

PARAFARMÀCIA
Almeria, 11 · 93 540 89 55 www.bellafarma.com

Mobles Vilalta
PRIMERA CASA AL MASNOU

Pere Grau, 12-14 · 93 555 18 60

PLE DE LLANA

Pl. de Catalunya, 4 (darrere l'antic correu) 647 751 702

ANIMEU-VOS

Llana, cotó i *Perlé* per al primer jersei del nadó
Guia, patrons i tota l'ajuda que necessiteu
També es fan jerséis per encàrrec

Amb les novetat de primavera i moltes idees

**TR
DE
NA
201**

OBADA DE NADONS L MASNOU SCUTS EL 2. 20è ANY

TROBADA DE NADONS 2013

Idea original i

organització: Taller de publicitat.

Fotografia: Cardona fotògraf.

Distribució: De foto's R. Villarrubia

Agraïments a: Enric Masip, Servei de Manteniment i Policia municipal de l'Ajuntament del Masnou, Càmping Masnou, Jutjat de pau del Masnou, Associació musical Sons i Gent del Masnou.

Taller de Publicitat
impressió i disseny
93 555 80 06 · 660 09 23 81

Centre Fuji Ricard Villarrubia
DE FOTO'S
Almeria, 27 · 93 540 42 26

CARDONA
619 16 34 99
FOTÒGRAF

Alcon

Amb la trobada de
nadons 2013

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Manifest, resumit, llegit el passat 23 de gener davant de l'Ajuntament del Masnou en suport a la Declaració de Sobirania i el Dret a Decidir del Poble de Catalunya presentada pel Govern Català.

assemblea.cat

**Al Masnou
!!! Decidim!
2 0 1 3**

Al Masnou decidim integrat en l'**Assemblea Nacional Catalana** amb el suport de l'**Ajuntament del Masnou** integrat en l'**Associació de Municipis per la independència (AMI)**
Considerem :

- 1.- Que Catalunya és una nació, amb llengua i vida pròpia, ordre social, econòmic, intel·lectual, espiritual, jurídic i polític.
- 2.- Que des de 1714, Catalunya fou annexada "per dret de conquesta" a Castella com a província seva.
- 3.- Que Catalunya ha resistit l'agressió de l'Estat espanyol durant aquests tres-cents anys.
- 4.- Que la pertinença a Espanya limita constantment les iniciatives del nostre País.
- 5.- Que després de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol s'ha fet del tot evident que només tenim dues vies: Espanya o Catalunya.
- 6.- Que el passat Onze de Setembre va posar de manifest que hi ha una àmplia majoria social disposada a exercir el dret a decidir i a assumir-ne les conseqüències.
- 7.- Que l'objectiu del Govern Català ha de ser la celebració d'una Consulta amb supervisió internacional amb una pregunta clara i inequívoca i amb l'acceptació del seu resultat.

- 8.- Que ha arribat l'hora d'exercir el dret d'autodeterminació.

MANIFESTEM

- 1.- El nostre suport al Parlament de Catalunya per la Declaració i que ningú, des de l'estricta aplicació del dret internacional, ens pugui negar el dret a l'autodeterminació.
- 2.- Que es faci el referèndum no més enllà del 2014 i, si és aquesta la voluntat majoritària, Catalunya esdevingui un nou estat independent.
- 3.- El nostre compromís d'aconseguir el suport majoritari per a la constitució de l'Estat propi, fent arribar a tots els catalans les raons per a la construcció d'una Catalunya lliure, justa, pròspera i profundament democràtica.

És per tot això que fem una CRIDA

A col·laborar en el procés d'independència i participar activament a ampliar i consolidar la majoria social favorable a l'Estat propi. És el moment d'arribar a tots els racons del país per tal que quan els ciutadans de Catalunya exercim el dret a l'autodeterminació ho fem de forma clara i inequívoca pel sí a la llibertat i al nostre futur com a poble.

**El Masnou 23 de gener de 2013
Independència és llibertat, Catalunya nou Estat!**

(www.assemblea.cat) · (www.municipisindependencia.cat)

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Esperança (amb 14-F)

Fa tota la sensació que el món ha perdut l'esperança. Topo amb cinquanta-mil ciutadans, cinquanta adreces del meu barri o d'un altre, i només hi ha males cares. Poder tenir un somriure al rostre esdevé un privilegi (bell de mirar). Passejar amb els (dos) fills i poder comprar-los una joguina petita a més d'un bon berenar esdevé un misteri de la creació. Enmig d'aquest clima, dies que transcorren un rere l'altre, plens de noves legislacions que dinamiten l'assistència al teatre. Que benefactor resulta tenir el poble idiota, sense que el teatre li activi les neurones.

Posem-hi cura. Aneu al teatre, encara que sigui tot buscant les darreres ofertes dels preus rebaixats de tres hores abans. Aprendreu a parlar millor que les Sáenz: parlareu oferint més continguts. I més específics.

Una molt bona manera de gaudir de bon teatre seria tot desplaçant-nos a la **Sala Muntaner**. Comprovareu què és fer bullir les neurones, què és el teatre de text (bo). Comprovareu per què el teatre ajuda a estructurar els nostres sistemes mentals —com fa la filosofia— i la nostra capacitat crítica. L'obra *Cosmètica de l'enemic*, un petit format amb les (grans) interpretacions de **Lluís Soler** i de **Xavier Ripoll** (sota la batuta sàvia de **Magda Puyo**, que els dirigeix, i el text que aporta l'encertadíssima **Amélie Nothomb**) serà a escena fins al 24 de febrer. Anem-hi. Ens farà entendre que mai no hem d'estar en un cementiri. De cap tipus. Però que tampoc cal passar-se de viu (cinègic)... o de llest.

Els dijous 7, 14 i 21 de febrer (a les 23) podem gaudir d'una entrada, (per a **òpera en viu**, amb la Petita Companyia Lírica de Barcelona) amb consumició, per 15 euros, a l'**Espai Barroc** (Palau Dalmases, c/ de Montcada, 20; metro Jaume I). Una manera de celebrar l'amor.

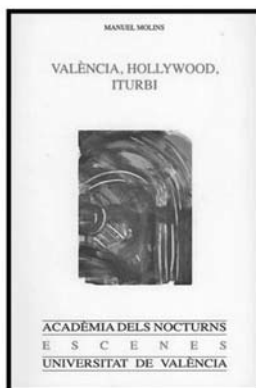
Fins al dia 10 la comèdia vodevilesca *La partida o Còctel de gambes*, del particular i excepcional Albert Mestres, es representa (16 euros l'entrada) a **La Seca** (www.laseca.cat). Una manera de celebrar un nou amor.

El dia 10 de febrer la comèdia de la dramaturga catalana Marta Buchaca aterra a **Mataró**. L'exitosa *Litus* (Edicions FlyHard, 2012) es podrà veure a **Can Gassol**. Una manera de trobar un nou light amor.

Recordem que el dia 14 pot ser un dia dels enamorats, a banda de l'imprescindible Sant Jordi. Obres de teatre per a ser llegides: *Quebec-Barcelona* de Mercè Sarrias (Arola Editors, novembre del 2012; 12 euros), *L'inútil* de Toni Cabré (Arola Editors, novembre del 2012; 12 euros), *L'ombra al meu costat* de Marília Samper (Arola Editors, octubre del 2012; 12 euros), *El alma se serena: drama cósmico valenciano* de Lluïsa Cunillé/P.Zaroso (Mediavaca, febrer del 2012), *L'acte desconegut* de Valère Novarina (Lleonard Muntaner, novembre del 2012), *Els missatgers no arriben mai* de Biel Mesquida (El Gall Editor, novembre del 2012), *València, Hollywood, Iturbi* de Manuel Molins (Universitat de València, octubre del 2012; 10 euros), *La literatura dramàtica* de Francesc Foguet/Núria Santamaria (UOC, 2010; 8 euros)... Però, roses. En tot cas, esperança, si us plau. A través de dues entrades de teatre, d'un bes, d'un llibre, d'un somriure de set segons, d'un silenci a quatre ulls com si fóssim a Viena...

LA PARTIDA o Còctel de Gambes
Bodeu quadríngue d'Albert Mestres

DÒMINO

Vine, Te n'ensenyarem.
T'ajudarem a
millorar el teu joc.

Joc individual
Joc per parelles
Campionats

Ens trobarem el **dilluns i dimecres**
de 6 a 1/4 de 9 del vespre.
inscripció a Gent del Masnou

Curset trimestral de ioga 2013

tots els dimarts a partir de les 19.15
(Us hi podeu incorporar sense problema)

Aprendreu tècniques de meditació, respiració
i relaxació.

**Curs impartit per Ivet Compañó, professora
de Kundalini-ioga.**

**Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.**

Preu trimestral: 75 €. Socis 65 €

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 1/4 de 9
Vocalia Recreativa

Històries de la vila

Per Joan Muray

FORTIFICACIÓ DEL MASNOU Durant la primera Guerra Carlina – 1835-37

El Masnou de fa 178 anys, tot just feia deu anys que dues parts del seu terme actual s'havien segregat del municipi de Teià, els veïnats del Masnou i d'Ocata. Li faltaven onze anys per la segregació de l'altra part, el veïnat d'Alella de Mar, dependent del municipi d'Alella.

En aquella data de 1835, doncs, l'Ajuntament del Masnou va encarregar al mestre d'obres Pau Garriga la fortificació de la vila; segurament que una part de l'encàrrec devia consistir a reparar o ampliar les fortificacions ja existents, i per una altra crear-ne de noves, com es va fer en moltes poblacions del nostre país.

En aquella malaurada guerra (com en totes) arreu es feren moltes construccions de defensa o s'arranjaren les ja existents. No totes eren de grans dimensions, la majoria eren petites i adaptades a les necessitats defensives de cada població.

Aclarim qui era aquest Garriga, mestre d'obres com el seu pare i amb el fill arquitecte. Vegem-los un per un:

- MIQUEL GARRIGA, mestre d'obres i avi de l'arquitecte del mateix nom. Fou el que va començar la parròquia de Sant Pere l'any 1769.

- PAU GARRIGA, mestre d'obres i pare de l'arquitecte. Va continuar, i quasi acabar, les obres del temple parroquial l'any 1817. Aquest és el mestre d'obres de qui parlem en aquest escrit.

- MIQUEL GARRIGA i ROCA (Alella de

Voluntaris de Partides Carlines

Oficials carlins

Mar 1808-Barcelona 1888) va donar la darrera mà a la parròquia a l'entorn de l'any 1858. Fou el primer arquitecte municipal des del 1845 al 1887. També fou arquitecte municipal de Mataró i de Barcelona (1).

Al document que s'ha trobat (2), hi consten sis *fuertes* (3), tot i que, pels noms que se'ls dóna, només dos, i encara amb reserves, podem saber on eren; els altres quatre o bé han desaparegut o el que en sabem és amb un altre nom. El temps ho canvia quasi tot. El motiu d'aquest encàrrec devia ser el de preparar-se pel que pogués ser, ja que en aquells anys el Principat i tot l'Estat es trobaven immersos en la primera Guerra Carlina, que va transcórrer entre el 1833 i el 1840 (4).

Tot i que, tal com he dit, no podem saber on estaven ubicades totes aquelles defenses, potser no és el més important del document, ja que aquest, detalladament, ens nodreix d'altres dades i dates, tant o més importants, com són els noms dels masnovins qui hi treballaren, quins oficis hi participa-

ren, temps en què ho feren i, força important, el que cobraren i especialment el que va costar l'obra.

Comencem recordant les torres de defensa conegudes i ja descrites anteriorment en aquestes pàgines. Són Ca l'Antich i Can Teixidor (aquestes dues, particulars; per tant, no podien ser al document esmentat), Camí Ral (c/ Barcelona), Can Corbera (pl/ Llibertat), Can Fontanills (particular també), de l'Anglada (c/ Adra, enderrocada ja en aquells anys) i la fortificació del davant de l'església, al carrer de sota, dita del Turó de la Morisca, una mena de baluard.

I ara vegem quines ens esmenta el document. Són les següents:

- *Fuerte de la antigua torre.*
- *Fuerte de la Iglesia.*
- *Fuerte de Eucata.*
- *Fuerte de la casa de Gabriel Sanjuan.*
- *Fuerte del Puente de casa Torras.*
- *Fuerte de la playa.*

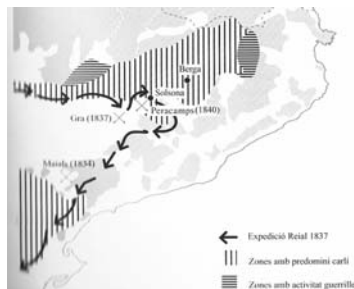
Com veieu, el primer, el de l'antiga torre, podria ser la que hi havia a la plaça de la Llibertat, dita també de can Corbera, torre d'en Riera o torre de la Presó, considerada, junt a la del carrer Adra, de molt antiga.

El segon quasi segur que es refereix a la fortificació del davant de la parròquia de Sant Pere, de la qual encara es veu part dels murs.

El d'Ocata, que anomena *Eucata*, podria haver sigut el del carrer d'Adra, si aquesta torre no hagués estat enderrocada cap al 1808, o sigui vint-i-cinc anys abans d'aquest document. Per

Canó de l'època

Mapa de Catalunya durant la primera Guerra Carlina

Torre amb espitlleres, com les que es feren a l'època.

tant, devia ser-ne una de nova en aquest veïnat.

El de casa de Gabriel Sanjuan és del tot desconegut. Les cases canvien d'amo, i més amb tants anys.

El del pont de la casa Torras: no hi ha constància de cap pont. A voltes, se'n diu ponts als arcs entre una casa i la torre de defensa.

I el de la platja no consta, com tampoc les altres torres desconegudes, ni al famós plànol descriptiu del Masnou fet pel mateix Garriga i Roca quan era arquitecte municipal.

Les obres per refer les fortificacions masnovines començaren el **4 de gener del 1835**, i la darrera es féu el **28 de gener del 1838**. O sigui que duraren tres anys, encara que no seguits.

Vegem ara, seguint l'ordre del document, tots els que hi treballaren. Després del nom del *fuerte*, hi haurà el nom de cadascun dels qui hi treballaren, després l'ofici, i al final el cost total dels diferents treballs de paleta, fuster, serraller, picapedrer, o els que només en posa el material que aportaren. És tal com segueix:

El Sometent, que va jugar el seu paper en aquesta guerra.

Fuerte de la antigua torre

- Miquel Garriga (5) — paleta
- Josep Ferrant — serraller
- Agustí Costa — serraller
- Pere Ballester — fuster
- Josep Porcar — rajoler

El cost total de jornals i materials de reparació d'aquesta torre fou de **986,27** rals de billó.

Fuerte de la Iglesia

- Jaume Horta — paleta
- Pau Garriga (6) — paleta
- Ventura Alsina — paleta
- Agustí Costa — serraller
- Pere Ballester — fuster
- Marià Roca — fuster
- Josep Porcar — rajoler
- Tomàs Graner — rajoler

Cost total d'aquesta torre, **7.127** rals.

Revers de dues monedes de l'època

Fuerte de Eucata (7)

- Jaume Horta — paleta
- Genís Roca — fuster
- Agustí Costa — serraller
- Pau Espinach — picapedrer
- Miquel Riera — per quadrats (?)
- Genís Roca — per quadrats (?)
- Josep Romeu — claus

Cost total d'aquesta torre, **25.177** rals de billó.

Fuerte de la casa de Gabriel Sanjuan

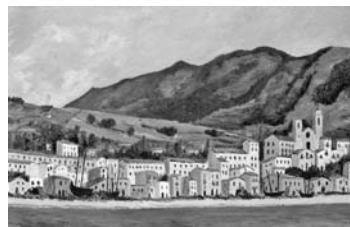
- Jaume Horta — paleta
- Pau Garriga — paleta
- Pere Ballester — fuster
- Josep Mora — serraller

Cost d'aquesta torre, **3.096** rals.

Fuerte del Puente de casa Torras

- Pau Garriga — paleta
- Pere Ballester — fuster
- Pere Sust — per fusta
- Miquel Arnau — per fusta
- taulons i altres
- Genís Roca — quadrats (?)
- Joan Mora — serraller
- Josep Canudas — paleta

Cost total d'aquesta torre, **7.656** rals.

El Masnou, sector de l'església i de la plaça de la Llibertat

Fuerte de la playa

- Jaume Horta — paleta
- Marià Roc — fuster
- Joan Ros — serraller
- Pere Roca — per quadrats (?)

Cost total d'aquesta torre, **5.997** rals.

El total general de les fortificacions, puja fins a 50.040 rals de billó. Quantitat que, passada a duros, que aleshores ja començaven a ser freqüents, fa un total de 2.502 duros.

Com veieu, aleshores encara es comptava amb rals, tot i que feien també la traducció a duros. La pesseta, tot i haver nascut catalana l'any 1708, no fou adoptada per l'estat espanyol fins a l'any 1870.

Per tant, per als qui puguin fer-se un embolic amb rals, duros, pessetes i euros, cal dir que:

- Un ral eren vint-i-cinc cèntims.
- Un duro estava compost de vint rals.
- Una pesseta eren cent cèntims o quatre rals.
- Un duro eren vint rals o cinc pessetes.
- I un euro val cent seixanta-sis pessetes i escaig.

A tot això, cal afegir-hi que també circu-

Estampa de l'època de la 1a. Guerra Carlina

laven altres monedes, com maravedissos, cèntims, escuts, doblons i quarts. Aquest darrer circulà sobretot a Catalunya. Del seu nom prové dir que això o allò val tants "quartos" (8) o molts "quartos".

En temps dels carlins, tant a la primera guerra, dita *Guerra dels Set Anys*, com a la segona, dita *Guerra dels Matiners*, o a la tercera, simplement, hi havia una dita, que deien les nostres àvies, que reflectia prou bé com anaven les coses. Deia **Tites, tites, totes a dins que vénen els carlins!**

NOTES

1- Si voleu saber més d'ell, vegeu butlletí de

Gent del Masnou del juny de 1992, i la revista *Roca de Xeix* del juny del 1994.

2- Document que es troba a l'Arxiu Històric Municipal del Masnou.

3- Es deu referir a fortificacions, tant si són torres de defensa com baluards.

4- De Guerres Carlines o Carlistes, n'hi hagué tres al llarg del segle XIX. Fou per l'enfrontament entre els partidaris de la reina Isabel II d'Espanya i el seu oncle Carles de Borbó, que tenia dret al tron segons les seves lleis, però que el pare d'Isabel, el rei Ferran VII, havia canviat en extremis.

5- Aquest Miquel Garriga era el mateix que després seria arquitecte municipal, ja que ens consta que havia treballat de paleta.

6- Aquest Pau Garriga era Mestre d'obres i pare de l'arquitecte Miquel Garriga i Roca.

7- El nom d'Eucate es refereix a Ocata.

8- Evidentment, se n'haurien de dir quarts, però va quedar com a quartos.

FONS CONSULTATS

- Arxiu Històric Municipal del Masnou.

- Butlletins de *Gent del Masnou*, de febrer 1889, juny 1992, gener i juliol 1997, juliol i agost 2001, desembre 2002 i juny 2008.

- Històries de la Vila. Volum I. De Joan Muray. Oikos Tau. Vilassar de Mar 1999.

- Històries de la Vila. Volum II. De Joan Muray. Editorial Davinci. Mataró 2005.

- Las monedas españolas. 718 a 1978. Carlos Castán y Juan Cayón. Madrid 1977.

- Història Militar de Catalunya. Volum IV. De F. Xavier Hernández. Rafael Dalmau Editor. Barcelona 2004.

Les nostres famílies d'avui

Pel Dr. *Aleix Ripol Millet*. Psicòleg i mediador en famílies

ripolmillet@hotmail.com 619 522 582

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes... els fills, la parella, els avis, la llar...

ELS CONFLICTES FAMILIARS

Mentre pensava en l'escrit que podia fer per a vosaltres aquest mes vaig anar a Bilbao a impartir un curs de mediació a la Universitat de Deusto. Al final del curs acostumo a posar una prova als alumnes per veure si han entès el que he explicat. Una alumna, la Itxaso, em va enviar un conte (adaptat de DE MUNK, S (2005)) que no puc evitar de compartir amb vosaltres tal i com ella me'l va fer arribar:

Había una vez dos ranas que cayeron en un recipiente de crema. Inmediatamente sintieron que se hundían; era imposible nadar o flotar mucho tiempo en esa masa espesa, era como arenas movedizas. Al principio las dos patalearon en la crema para llegar al borde del recipiente pero era inútil, solo conseguían chapotear en el mismo lugar y hundirse. Sintieron que cada vez era más difícil salir a la superficie a respirar.

Una de ellas dijo en voz alta:

— No puedo más. Es imposible salir de aquí, esta sustancia no es para nadar. Ya que voy a morir no veo por qué prolongar este dolor. No entiendo qué sentido tiene morir agotada por un dolor

estéril. Y dicho esto, dejó de patalear y se hundió en el espeso líquido blanco.

La otra rana, más persistente, se dijo:

— ¡No hay manera! Nada se puede hacer para avanzar en esta cosa. Sin embargo ya que la muerte me llega, prefiero luchar hasta mi último aliento. No quisiera morir un segundo antes de que llegue mi hora. Y siguió pataleando y chapoteando siempre en el mismo lugar, sin avanzar un solo centímetro. ¡Horas y horas!

Y de pronto... de tanto patalear y agitar, agitar y patalear... la crema se transformó en manteca. La rana sorprendida dio un salto y patinando llegó hasta el borde del recipiente. Desde allí solo le quedaba ir croando alegremente de regreso a casa.

Al igual que estas dos ranitas en el recipiente de crema, los seres humanos nos encontramos a lo largo de nuestra vida con situaciones que nos hacen sentir que nos hundimos y comenzamos a patalear con fuerza pero a veces al ver que no salimos de esa espesa crema nos damos rendimos y nos dejamos vencer. La Mediación Familiar surge como una nueva forma de enfrentarnos a las

situaciones conflictivas de las familias, tratando de paliar los efectos negativos de estas. El objetivo de la mediación es ayudar a las diferentes partes a alcanzar acuerdos por medio del dialogo y la escucha mutua. El papel del mediador es facilitar el dialogo y guiar a las familias en la búsqueda de fórmulas para gestionar esos conflictos. El mediador en ningún caso impondrá soluciones ya que su papel es el de guiar.

La mediación familiar presenta varias características, por un lado la Voluntariedad, deben iniciar la mediación de manera voluntaria y pueden finalizarla cuando deseen. La participación activa de todos los miembros, ellos son los protagonistas y son ellos los que gestionan el conflicto mediante el dialogo. La flexibilidad, la mediación se adapta a cada familia y a sus necesidades. La confidencialidad y una duración limitada (dependerá del criterio de cada profesional).

Muchas de las personas que llegan a mediación se encuentran atrapados, con sentimientos de abatimiento, dolor, enfado... y ellos junto con nosotros, los mediadores, podrán transformar esa espesa capa de crema en manteca, de la que podrán salir mas fácilmente y reforzados psicológicamente.

Quizá la ranita de este cuento tuvo una ayuda desde fuera, pero no es necesario aportar esa información ya que no debemos olvidar que los verdaderos protagonistas de la mediación son las personas, son ellas las que ponen solu-

ción a los conflictos, los mediadores solo somos guías.

Jo sóc mediador, i com a tal crec que la mediació és molt útil (segurament imprescindible) per resoldre els conflictes. Però això ja ho sabia abans de dedicar-me a la mediació... Ja havia vist

que la intervenció d'un tercer en un conflicte pot facilitar-ne la gestió: quan dos nens es barallen al pati de l'escola un tercer amic comú sovint pot ajudar a disminuir la tensió; quan una parella té conflictes relacionals pot ser ajudada per una amiga comuna neutral que es presti a ajudar...

El primer pas perquè la mediació pugui tenir lloc és reconèixer que hi ha un conflicte que està provocant malestar. I el segon, segurament, és el fet de lluitar-hi per resoldre'l, suavitzar-lo, trobar formes d'adaptar-s'hi, de disgregar-lo en miniconflictes... La mediació familiar pot ajudar-hi.

Cròniques

Per Joan Muray / Vòcal de Cultura

Col·lectiva

PINTORS DEL MARESME

Fou una mostra de vuit artistes de la nostra comarca, que presentaren els seus darrers treballs pictòrics, foren: **Carlos E. Resano, Neus Francesch, Josep Aragonés, Quika Rossell, Pepe Rubio "Popo", Ànnia Aragonés, Cecilio Romero i Isabel Sanagustín.**

Els seus estils, variats, ens deixaren bon gust de boca, no sols per la qualitat, ans també per la presentació. I també pels mots que va expressar a l'acte de presentació la filòloga Montser-rat Benito.

JOSEP ARAGONÉS (pintures)

Aquest artista masnoví, tot i haver participat en l'anterior mostra, a la present ens deixà bocabadats per les seves noves obres, a les quals es veia una profunda evolució.

Ja havia exposat en anteriors ocasions a la nostra Sala d'Art, i sempre ens captivà per la seva excel·lent tasca; però, a la present, s'hi veia no sols tot el que ja coneixíem, sinó una renovació en positiu del seu mestratge.

La seva obra, fresca i de ràpida pinzellada, fou molt ben acollida pels visitants, tant pels profans com pels entesos.

ÀNNIA ARAGONÉS (pintures)

Allò que diuen que els plats s'assemblen a les olles, en aquesta artista és ben complert, ja que segueix les traces del seu pare i la seva evolució és constant.

En aquesta mostra, que podríem dir mixta ja que, si per una part ens presentà uns magnífics dibuixos de llapis, per l'altra els dibuixos foren plasmats en objectes de complements del vestir, com corbates, mocadors o bosses de mà, que resultaren força atractius.

Però on es veia millor el seu bon fer dins el món artístic era en els dibuixos, un treball excel·lent, que, de tan perfeccionis-

ta, a cop d'ull podien passar per fotografies en blanc i negre.

50 ANYS DE LA NEVADA DEL 62

Aquella nevada de fa cinquanta anys –per a molts la nevada del segle, ja que de les seves dimensions, per sort, no se'n veuen gaires– no ens deixa mai de sorprendre cada cop que podem gaudir de les seves imatges.

En aquest cas, i com ja es deia a la pre-crònica, les imatges provenien d'autors anònims o, millor dit, no professionals, socis i simpatitzants de *Gent del Masnou*, que en aquella ocasió plasmaren aquelles imatges inoblidables, quasi sempre a l'entorn de casa seva; així la mostra fou ben variada i abastava tots els confins del municipi.

La mostra va donar peu, sobretot al públic visitant, a contar-hi un munt d'anècdotes referides a ella, anècdotes molt sucoses que, si se'n reunissin unes quantes, podrien donar peu a fer-ne una mena d'històries de la vila.

CONFERÈNCIES 2013

ARXIPRESTAT DE LA CISA
CONCILI VATICÀ II

Dilluns 4 de març

**"REFORMA LITÚRGICA: ENCONTRE I
DIÀLEG DELS FILLS DE DÉU AMB EL PARE,
EN EL CRIST I L'ESPERIT SANT"**

A càrrec de Mn. **Joan Obach**

Delegat Episcopal de Pastoral sacramental i litúrgia. Rector de la Parròquia de Sant Oleguer de Barcelona

Dilluns 11 de març

**"SER MINORIA CREATIVA.
EL QUE S'ESPERA DE NOSALTRES"**

A càrrec del Dr. **Francesc Torralba**
Catedràtic de la Universitat Ramon Llull

Dilluns 18 de març

**"LLIBERTAT RELIGIOSA I DIÀLEG
INTERRELIGIÓS AL VATICÀ II"**

A càrrec del Dr. **Jaume González-Agapito**

Dr. en Dret i Delegat Episcopal
d'Ecumenisme i relacions interreligioses de
l'Arxidiòcesi de Barcelona

**Totes les conferències se celebraran a la
Parròquia de Sant Pere del Masnou
a 2/4 de 10 del vespre (21.30)**

Anecdolari masnoví

Per Joan Maresma

ELS OUS DEL PARE

Fa molts anys, entre la plaça de la Llibertat i el carrer Roger de Flor, on actualment hi ha un establiment d'òptica, hi havia hagut una fonda i una barberia conegudes com a Can Rutllat. En *Sidro* dels ous cada setmana els portava un cistell d'ous per a les necessitats de la fonda.

Un dia que ell mateix no hi va poder anar perquè tenia altra feina, hi va enviar el seu fill, que era jovenet, tímid i vergonyós.

El noi va entrar amb el cistell ple d'ous i va dir:

—Déu vos guard, porto els ous del pare.

Què va haver dit, Mare de Déu!...

Tots els qui eren allà, mal intencionats, es posaren a riure fent burla del pobre xicot.

VEUS DE L'ALTRE MÓN

A les darreries d'octubre, cada any el cementiri és ple de gent que, prepa-

rant les diades de Tots Sants i Difunts, netegen i pinten els nínxols i tombes familiars.

Un any, quan tothom estava atrafegat fent feina, de sobte va ennuvol·lar-se, feren quatre trons i es posà a ploure com si fos un xàfec d'estiu. Tothom va córrer a aixopugar-se on va poder: uns a la capella i molts a les arcades de l'entrada. En Roig pintor, que no tenia manies i per no haver d'anar més lluny, com que estava enfilat en una escala pintant es posà dins d'un nínxol buit dels rengles de dalt.

Com que no parava de ploure i ell s'hi trobava bé, es va mig endormiscar i va perdre la noció del temps.

Tot d'una, va sentir veus de gent que passava per sota tornant a la feina.

Ell, traient el cap del nínxol, els digué:

—Nois, que ja ha parat de ploure?

Els de baix li respongueren esglaiats:

—Ximple, més que ximple, l'espant que ens has donat; sentir una veu que surt d'un nínxol...!

LA PLACETA

Sempre havia sigut la placeta, perquè, la veritat, no n'hi ha més i d'allà on no n'hi ha no en pot rajar, i allò no arriba de cap manera a una plaça, és una placeta i amb prou feines.

Fins que l'alcalde sr. Salazar va voler muntar una moixiganga de les seves valent-se de les amistats amb persones *afines al règimen*. Va fer venir el sr. Arias Navarro, llavors alcalde de Madrid, per inaugurar la *Plaza de Madrid* amb una fonteta ornada amb rajoles amb l'escut de la "Villa y Corte".

El dia assenyalat la placeta es vestí de gala, garlandes, domassos, banderes als balcons i finestres, serenos uniformats de Festa Major, orquestra, autoritats i *Jerarquías del Movimiento*, tot esperant l'arribada del sr. Alcalde de Madrid.

En arribar aquest amb un cotxe oficial i posar els peus a terra va preguntar estranyat:

—Pero, ¿dónde está la plaza?

Van haver d'explicar-li com van poder que allò era la plaça, que no n'hi havia d'altra...!

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

ASSESSORIA IGLESIAS

FISCAL • LABORAL

- COMPTABLE • ASSEGUANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

TAXIS DEL MASNOU
93 540 33 18

A qualsevol hora

escola de música

Emma Calvo

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 • 630 16 33 26

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

SI NON E VERO...

És sabut de tots vosaltres que un mot pot tenir moltes i variades accepcions, significats, intencions sigui pel to emprat o la grafia. Avui, que no tenia al començar cap cosa en ment ni preparada, aprofitaré algunes paraules per sortir-me de l'empantanec i fer-vos passar una estona distreta, abusant, però, de la vostra paciència, aguant i tolerància. Seguiu-me.

L'embolcall: Podria tractar-se de la mitja fulla d'un diari enrotllant-la en forma de paperina per posar-hi, p.ex., una dotzena de castanyes torrades, nous o figures seques.

L'embolcall humà: La dermis coberta per l'epidermis i que de forma velada posa de manifest la bellesa del cos humà, si es tracta d'un individu jove i tot sovint fa oblidar els altres mèrits o atributs que són més difícils de detectar en la persona considerada, tot fent que els ulls de qui merita sobrevalorin el que la

raó fa patent de forma menys manifesta. L'enlluernament provocat per la bellesa pot dificultar escollir la parella adient.

L'estoig: És allò que guarda, protegeix i embelleix el contingut, i el realça fins i tot per sobre del seu valor.

La capsa: El material del qual està fabricada insinua la qualitat o preu del contingut. Unes sabates de preu són embolcallades amb uns detalls superiors a unes xirruques.

L'ampolla: Que agradi o es refusi el continent, tant li fa que sigui per aigua, vi, licor o xampany; i si es compra per a regal encara més, millor feta de vidre que de vulgar plàstic.

Un llibre: Un autor consagrat, una editorial de prestigi, un títol intrigant, una sobrecoberta atraient i vistent podria fer que, el boca-orella i la propaganda el remuntin fins al Bestseller de nombroses edicions.

La marca: De bona marca o de prestigi

com El Bulli, Chanel, Rolls-Royce, Ferrari, Patek Philippe, Rolex, Ronson, Lacoste, Moët, Zeiss, Zwilling J.A. Henckels, Montblanc, o bé els borregos de Cardedeu, la llonganissa de Vic, o ara per Nadal els pollastres de pota blava del Prat, els pernils de pota negra, se sobrevalorin amb escreix i en paguis més del que s'acostuma. També amb les angules i els percebes del Cantàbric (Costa da Morte) passa el mateix, però, mare!, i el gust?...

El flascó: Petitonet, diminut, guarnit amb un tap sobredimensionat, lluent, daurat, mostrant una fada, una sirena, una flor, un cor, dues mans enllaçades, ple d'un perfum que embadaleix i encisa amb la seva flaire i, de notar se massa, procurarem canviar de lloc o obrir la finestra per airejar l'ambient i alliberar les ofeses narius.

En general, l'home compra el flascó pel disseny, com a regal, al principi d'una relació afectiva. La dona, pel contingut que ja coneix. Que la fa sentir segura de si mateixa, desitjable, fresca, exultant... Ara permeteu-me aprofitar l'ocasió per desitjar-vos a tots, assidus i immerescuts lectors, un venturós i feliç ANY NOU!

La punta de la llengua (41)

Per Esteve Pujol i Pons

Aquest mes tocarem un tema sobre el qual la teorització gramatical seria massa prolíxa i m'estimo més d'il·lustrar-lo amb uns quants exemples; el lector en sabrà treure l'aplicació per a la millora del llenguatge parlat i escrit:

INCORRECTE	EXEMPLE INCORRECTE	CORRECTE	EXEMPLE CORRECTE
<i>a que</i>	*estic disposat a que m'ho faci...	que	estic disposat que m'ho faci...
<i>de que</i>	*accediré a que em convidis...	que	accediré que em convidis...
<i>en que</i>	*ets capaç de que et regalin...	que	ets capaç que et regalin...
	*no sóc digne de que entreu...		no sóc digne que entreu...
	*cantar consisteix en que...	que	cantar consisteix que...
	*pensant en que t'estimen molt...		pensant que t'estimen molt...
<i>abans de que</i>	*abans de que arribis...	abans que	abans que arribis...
	*abans de que me n'adonés...		abans que me n'adonés...
<i>després de que</i>	*després de que hauré acabat...	després que	després que hauré acabat...
	*després de que m'agafis la mà...		després que m'agafis la mà...
<i>des de que</i>	*des de que el món és món...	des que	des que el món és món...
	*des de que m'ho vas dir...		des que m'ho vas dir...
<i>el fet de que</i>	*pel fet de que sigui fals...	el fet que	pel fet que sigui fals...
	*pel fet de que ho hagués dit...		pel fet que ho hagués dit...
<i>fins a que</i>	*fins a que acabis...	fins que	fins que acabis...
	*fins a que ella parlarà...		fins que ella parlarà...
<i>a part de que</i>	*a part de que era bon pintor...	a part que	a part que era bon pintor...
	*a part de que no calia fer-ho...		a part que no calia fer-ho...

Oi que heu copsat que A QUE, DE QUE, EN QUE **SEMPRE** són una incorrecció gramatical?

Oi que heu vist que les preposicions A, DE i EN **MAI** no poden anar davant la conjunció QUE?

Exposicions

Del 2 al 21/2

Pintures Taller d'Art. Direcció Neus Francesch

Del 23/2 al 21/3

Pintures de Victòria Torrelles

"DIUMENGE AMB LLETRES"

Diumenge 24 de febrer del 2013

a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

"Grup Rauxa" de GDM Entrada gratuïta

Dissabte 23 de febrer sortida matinal al Parc Arqueològic de Gavà

Visita de les mines prehistòriques més antigues d'Europa amb 6000 anys d'història.

Al museu de Gavà, visita a les exposicions sobre el Garraf i el Delta del Llobregat.

Preu socis, 10 €

Sortida amb cotxes particulars. Places limitades

Inscripcions a:

Gent del Masnou, dr. Agell 9,

Feiners de 6 de la tarda a 2/4 de 9 del vespre

93 126 82 20

Vocalia recreativa

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Dos soldats van de patrulla;
quan un es vesteix, l'altre es despulla.

Resposta: Les agulles de fer m'afila

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

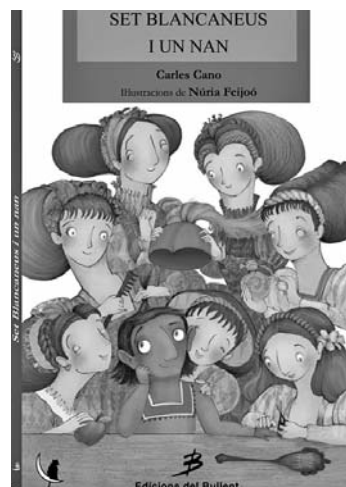
Un bon exemple d'intertextualitat

Carles Cano (València, 1957) és un dels autors més polifacètics i coneguts del País Valencià: escriptor (contes, teatre, poesia...), professor, contes, guionista... La seva obra sovint té un punt d'esbojarrament, de paròdia, de joc... que la fa especialment atractiva per als lectors infantils, a qui es dirigeix habitualment. La seva darrera publicació (potser per poc temps, perquè també és un autor molt prolífic), *Set Blancaneus i un nan* (1), n'és un bon exemple. L'autor hi recrea un dels contes més populars de la tradició europea, sobretot per les versions que en van fer els Germans Grimm, en primer lloc, i Walt Disney posteriorment. En un exemple clar d'intertextualitat, tant formal com argumental, Cano ens presenta una versió lliure i agosarada del conte tradicional, en què seguint els models de la paròdia, i com ja veiem clarament al títol, tot és tergiversat, capgirat, amb l'objectiu clar de divertir, de fer passar una bona estona als lectors. I val a dir que ho aconsegueix, ja que, per difícil que ens sembli, basteix una història ben travada i engrescadora, en què

tots els elements del conte recollit pels Grimm van encaixant: el mirall, la poma enverinada, el taüt de vidre... Sovint amb troballes d'allò més divertides: a la Reina Eduarda, li diuen la Reina Conilla, perquè en només dos parts va donar al rei set nenes blanques com la neu; la poma teòricament al nou conte havia de servir per eliminar senglars, que posaven en perill els semblats del regne; el nan, com que arriba a través de l'aigua és batejat amb el nom de Moisès, tot i que es diu Aaró, el nom del germà gran del Moisès bíblic; etc.

Com hem apuntat, Cano també hi utilitza alguns aspectes formals fonamentals del conte tradicional: el narrador característic de la tradició oral, que interpel·la o es dirigeix als oïdors; les fórmules d'inici i final del conte: "Això diu que era...", "I jo no ho vaig veure, però m'ho van contar. I si és mentida o veritat, busca qui t'ha pegat!"

Una bona narració, sens dubte, enriqueixida per la dotzena de dibuixos (un per capítol, en blanc i negre, més el de la coberta, en color) que la complementen i sovint en fan una lectura ben original, de l'arquitectura i il·lustradora Núria Feijóo (Barcelona, 1973). Hi uti-

litz la tècnica mixta del traç amb llapis i la coloració mitjançant l'ordinador, tècnica que domina a la perfecció i que ha utilitzat en molts d'altres llibres seus; però sobretot n'hem de destacar el moviment, la vivor de les expressions, el to enjogassat dels personatges i la presència d'animalons d'allò més diversos, com és força habitual en la seva obra. Una bona combinació, de la qual ja havíem pogut gaudir en un títol anterior: *Ratolí a la selva tropical* (Editorial Cadí, 2011).

(1) Carles Cano. *Set Blancaneus i un nan*. Edicions del Bullent (Col·lecció "Els llibres del gat en la lluna", 39), Picanya, 2013. Il·lustracions de Núria Feijóo. 75 pàgines.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Som al febrer i tots sabeu que en aquest mes hi ha carnes-toltes, o sigui uns dies de disbauxa en els quals els qui volen es disfressen i participen a les rues, balls, etc.

Abans, quan hi havia crisi contínua, també hi havia qui es gastava els calerons en disfresses, fetes o llogades. Majoritàriament eren les noies, i solteres, o per merèixer com es deia en llenguatge empallegós o cursi.

Un cop abillades, apa cap al ball, a la cacera de xicot, que era l'esport nacional, i suposo que internacional. Això sí, no podien tapar-se la cara, o sigui que tothom les coneixia.

Per anar amb cara coberta de màscara, i intentar que no sabessin qui eren, hi havia un dia que el ball se'n deia de mascarons. En aquest no calia que la disfressa fos gaire ben feta, es podia anar més esparracada.

També hi havia un ball que en deien de mantons, que, com el seu nom indica, les noies duïen les espatlles cobertes de mantons, d'aquells que en deien de Manila, però que pel que es veu eren fets en altres indrets.

Bé, jo no volia pas fer una descripció d'altres temps, jo, com sempre, intento anar per un costat, i sempre me'n vaig per aquell lloc que aquella gent que tant ens estima en diuen *els cerros de Úbeda*, que no sé pas on collons són.

Ostres, i ja quasi estic a la meitat del que em deixen fer i encara no he dit el que volia. Del que volia realment parlar era del nostre temps, tot i que em sembla que en anteriors escrits ja ho he fet. Volia comentar-vos el que veig pel carrer, i vosaltres, si no aneu abstrets, també deveu veure.

Us heu fixat on porten els pantalons molts nois?, doncs a sota el cul, ensenyant els calçotets, de marca, és clar. Els arrossegueu per terra. I amb unes samarretes que semblen les d'aquell cèlebre pallasso. I amb unes "jeques" set canes grans. A més, al cap hi porten o bé una gorra amb la vise-ra al darrere, per si el sol els ataca de "trascantó", o un barretó ben petit; això sí, per a aquest modellet s'ha de dur el cap rinxolat, com aquell germà que tocava l'arpa. També n'hi ha que porten una mena de gorra de llana encasquetada fins a les orelles, o el darrer crit, les caputxes com els de la trapa.

I de les mosses, n'hi ha per a tots els gustos. Des de la que va en ple *hivern* amb mini, o ni faldilla, ensenyant cuixa, i als peus unes botes ben altes. També n'hi ha que van amb aquella mena de mitges gruixudes, marcant un llamp de cuixa. Quant a dalt, també n'hi ha per a tots els gustos, com la que va ensenyant "petxuga" i amb una mena de bufanda de llana entortolligada al coll.

Això per només fer un repàs a les d'aquí, ja que les foranes, sobretot les del nord del continent del sud, que, faci fred o calor, duen el cap ben cobert amb un variat esplet de mocadors, el cas és que no se'ls vegin els cabells.

No em digueu que no vivim bé, tenim carnestoltes tot l'any. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

CREMA DE BRÒQUIL AMB ALLS TENDRES CRUIXENTS

Ingredients per a 4-6 persones

1 bròquil (tallat a poms), 1 patata (tallada a tacs).

1 ceba tipus Figueres (tallada molt petita).

Una mica d'alga wakame (opcional). 50 gr d'ametlla torrada (tallada ben petita). Crema de llet de soja. Nou moscada i pebre recentment ratllats. Uns alls tendres per al decorat. 1 litre d'aigua

Preparació

En una olla de fons gruixut, ofegarem la ceba tallada ben fineta; just quan comenci a daurar-se hi afegirem les ametlles i les saltejarem uns segons. Seguidament hi tirarem l'aigua bullent amb sal en la qual submergirem l'alga wakame, els tacs de patata i els poms de bròquil. Passats uns 15 minuts, comprovarem que el bròquil estigui tendre. Perfumarem les verdures amb la nou moscada i el pebre. A continuació ho triturarem amb l'ajuda d'una batidora elèctrica fins a obtenir una crema verda molt suau. Finalment ho enriquirem amb un raig de crema de llet de soja o civada, que disposarem en forma d'espiral. El toc final, just abans de servir, el realitzarem amb uns alls tendres ja nets, que hauré fregit fins a quedar ben daurats. Decorarem la crema amb uns trossos de xips d'alls tendres i servirem la crema ben calenta.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finqespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut.
Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts)
com d'homes (tenors i baixos).

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts
abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans
de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

2013. CENTENARI DE JOAN COMELLAS

Si al passat mes de gener foren les Efemèrides on ens referíem al Centenari d'aquest insigne masnoví, pintor, ceramista i músic, i ja al passat desembre del 2012 li dedicàrem el Pessebre de l'entitat, aquest mes i a la resta dels d'aquest 2013 al butlletí de cada mes hi haurà un petit dibuix al·legòric del mes.

El corresponent a aquest febrer és un ésser indefinit, de mig cos, i en actitud de bufar.

45è Curs de Balls de Saló GDM Febrer-abril 2013

Cada divendres de 20.30 a 22

Rock, tango, cha-cha-cha, vals, fox, pas doble, mambo, etc

Preu parella soci: 75 € no soci 85€

Informació a Gent del Masnou Dr. Agell, 9,
de 6 a 2/4 de 9 del vespre 93 126 82 20

Para-t'ho bé!

Places limitades

Organitza:
Vocalia Recreativa

PASSEJADA MATINAL

Ruta prehistòrica de Séllecs

Diumenge 17 de març de 2013

Mes informació en el proper butlletí

Ho organitza:
AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU